

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Štefana Sekelského a JUDr. M. Lipovského na neverejnom zasadnutí v Bratislave 8. februára 2011 v trestnej veci odsúdeného **D. B. pre trestný čin vraždy** podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2T 33/2002, prerokoval sťažnosť odsúdeného D. B., ktorú podal proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2010, sp. zn. 5Ntok 2/2007, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného D. B. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením z 26. novembra 2010, sp. zn. 5Ntok 2/2007, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného D. B. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T 33/2002, zo 14. decembra 2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2005, sp. zn. 3 To 44/2005, nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal priamo do zápisnice po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený D. B., ktorú neskôr písomne odôvodnil sám i prostredníctvom svojho obhajcu.

Odsúdený D. B. vo svojom písomnom podaní ironizujúcim spôsobom popísal celý priebeh prípravy a samotného vykonania vraždy K. K., za čo sa v závere ospravedlnil a vyjadril sa, že sa pripája k sťažnosti svojho obhajcu JUDr. M. S..

Obhajca odsúdeného JUDr. M. S. v dôvodoch ním podanej sťažnosti uviedol, že sa nestotožňuje so závermi krajského súdu, ktorý hodnotil výpovede svedkov R. B. a P. K. prednesené na verejnom zasadnutí ako nevierohodné.

Obhajca uviedol, že obaja svedkovia v rámci svojich výpovedí prednesených na verejnom zasadnutí priznali svoju spoluúčasť na spáchaných skutkoch, bližšie popísali ich priebeh a rozdelenie úloh a zároveň potvrdili, že odsúdený B. s prípravou vraždy a jej vykonaním nemal nič spoločné, práve naopak bol zásadne proti zavraždeniu K. K.. Uviedli tak nové skutočnosti, skôr súdu neznáme.

To, že obaja svedkovia nevypovedali v pôvodnom konaní o neúčasti odsúdeného na vražde považuje obhajca za logické, keďže obaja popierali v konaní spáchanie skutku aj akúkoľvek účasť na ňom. Nemohli pomôcť odsúdenému, aj keď boli jeho priatelia, nakoľko pravdou by uškodili aj sami sebe. Vypovedať pravdu o neúčasti obvineného na spáchaní skutku by mohli len vtedy, ak by sa k spáchaniu skutku priznali.

Ako ďalšie dôkazy odôvodňujúce obnovu konania obhajca uviedol znalecký posudok Doc. PhDr. M. G., PhD. a rozsudky Krajského súdu v Košiciach v trestných veciach vedených proti Ľ. Z. a D. H..

Znalecký posudok vypracovaný na odsúdeného v konaní pred Okresným súdom v Prešove, sp. zn. 31T 207/2008, hodnotí osobnosť odsúdeného, jeho intelektovú a pamäťovú kapacitu ako aj prognózu jeho resocializácie odlišne od znaleckého posudku PhDr. D. H., z ktorého súd vychádzal v prípade napadnutého odsudzujúceho rozsudku.

Obhajca ďalej uvádza, že rozsudky Krajského súdu v Košiciach výrazným spôsobom spochybňujú hodnovernosť chráneného svedka, ktorého výpoveď bola ako jeden z hlavných dôkazov podkladom pre rozhodnutie o vine odsúdeného, pričom poukazuje na skutočnosť, že v samotnom odôvodnení rozsudku krajského súdu v trestnej veci obžalovaného D. H. sa spomína aj zastavenie trestného stíhania voči Ľ. V., kde práve prokurátor analyzuje nedôveryhodnosť chráneného svedka M. T..

Obhajca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, z dôvodov uvedených v sťažnosti, napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že vyhovie návrhu na povolenie obnovy konania.

K odôvodneniu sťažnosti odsúdeným zaslal svoje vyjadrenie aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach. Vo svojom vyjadrení zastáva stanovisko, že napadnuté uznesenie je opodstatnené, bolo vydané plne v súlade so zákonom, a preto navrhol predmetnú sťažnosť zamietnuť.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený, podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného D. B. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz v pôvodnom konaní síce vykonaný, ale s novým obsahom. V takom prípade však musí byť predmetom hodnotenia súdu aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu.

Účelom obnovy konania nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. V konaní o povolení obnovy nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R 33/1988).

Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 Tr. por.

K sťažnostným námietkam obhajcu odsúdeného, namiereným voči záverom Krajského súdu, vo vzťahu k zmeneným výpovediam svedkov R. B. a P. K. na verejnom zasadnutí, Najvyšší súd Slovenskej republiky opäť konštatuje, že pod pojmom „predtým neznámy dôkaz“ sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní nebol vykonaný vôbec, ale aj dôkaz, ktorý síce v pôvodnom konaní vykonaný bol, ale teraz má nový obsah. Ak by v dôsledku znovu vykonaného dôkazu došlo k podstatnej zmene výpovede svedka, predmetom hodnotenia súdu musí byť aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu.

Súd prvého stupňa po vypočutí oboch svedkov na verejnom zasadnutí správne hodnotil okolnosti obsahovej zmeny opakovaných dôkazov a následne hodnotil, či tieto výpovede v kontexte s ich výpoveďami v pôvodnom konaní a s ďalšími dôkazmi produkovanými v pôvodnom konaní sú takého charakteru, že by boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Pokiaľ ide o stanovisko obhajcu, ktorým spochybňuje vierohodnosť výpovede chráneného svedka M. T. tým, že poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3T 3/2003, zo 4. decembra 2003 v trestnej veci obžalovaného L. Z. a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T 4/2004, z 11. novembra. 2009 v trestnej veci obžalovaného D. H., aj v tomto prípade sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje so závermi Krajského súdu, „že nie je možné preberať zistenia a hodnotenie dôkazov, ktoré vychádzajú z iných skutkových záverov a týkajú sa iných osôb, než odsúdeného“.

Obnovu konania nemožno povoliť, ak vyšli najavo nové skutočnosti, alebo dôkazy súdu pred tým neznáme, ktoré sa však netýkajú skutkov uvedených v obžalobe.

Vyššie označené trestné veci sa netýkajú skutkov, pre ktoré bol uznaný za vinného odsúdený D. B..

Na tomto mieste Najvyšší súd tiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T 33/2002, kde sa uvádza (str. 37), že tvrdenia chráneného svedka M. T.

sa preukázali aj ďalšími úkonmi realizovanými s jeho osobou, ako aj inými vykonanými dôkazmi, ktoré potvrdili vierohodnosť jeho výpovedí, a preto nemal súd pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení vo vzťahu k bodom obžaloby 1A/ a 1B/.

Pokiaľ obhajca namietal v sťažnosti závery znaleckého posudku PhDr. D. H. v tejto trestnej veci v porovnaní so závermi znaleckého posudku Doc. PhDr. M. G., PhD. , ktorý bol vypracovaný na osobu odsúdeného B. v konaní pred Okresným súdom v Prešove, sp. zn. 31 T 207/2008, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že oba posudky boli robené na základe objektívnych skutočností, ktorými sú štúdium spisu, vlastné vyšetrenie a psychologické vyšetrenie odsúdeného, boli robené v inom časovom horizonte a vo vzťahu ku konkrétnym skutkom. Krajský súd preto postupoval správne, keď obhajobou predložený znalecký posudok Doc. PhDr. G., PhD. nepovažoval za okolnosť odôvodňujúcu povolenie obnovy konania. Vo veci nebola zistená žiadna okolnosť spôsobilá spochybniť závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. D. H..

Krajský súd v Košiciach dospel k správne rozhodnutiu, že nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania uvedené v § 394 Tr. por., a preto návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol v súlade so zákonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval sťažnosť odsúdeného D. B. za nedôvodnú a ako takú ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 8. februára 2011

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová